

Oppgavetekst n623

Nå skal jeg fortelle om den stygge men ganske spenningsfulle ekspedisjonen som jeg skulle lede rundt Hawaii og videre til Amerika. Vi satte igang og dro fra Amerika og mot Hawaii. Vi hadde med mye mat så dette trodde vi skulle bli ganske greit og en fin ekspedisjon.

Vi dro tidlig om morgnen sånn i halv fem tida. Vi brukte en stor skute med motor og et stort flott seil. Vi hadde som sagt gode forhåpninger. Jeg hadde med 3 andre personer så vi følte oss ikke alene. Da vi dro fikk vi veldig fin med vind så vi tenkte og spare drivstoff til motoren. Men da vi var ganske langt ute ved farvannet så vi noen haier. Han ene fyren hadde lest om dem og siden vi hadde en skute var de ufarlige. Jeg er utrolig glad vi slipper og være i en sånn liten båt med ikke engang litt varme om natten. I skuta vår hadde vi vær vår lugar med masse varme og en pult og en seng. Som oftest så var vi på dekk og brukte kart for å finne fram. Plutselig så ser vi en stygg mørk tåke. Når vi så den hadde vi seila en stund og klokka var sånn tolv på dagen. Vi hadde ikke noe valg. Skulle vi fullføre ekspedisjonen måtte vi rett fram. Hvorfor skulle det være en slik mørk tåke ute ved vannet så langt på dagen? Det var det samme uansett. Vi bare fortsatte og spise en brødskeiv og litt kakao mens vi så rundt på tåken. Den var der uansett hvilken retning vi så. Litt over halvveis nå, sa han ene til meg som satt med kikkerten sin. Han andre sitter låst inne i lugaren og har vært der i tre timer nå. Vi ser plutselig et skikkelig lynnedslag! Med ett kommer en stor bølge og vi prøver og ri oppover den men det gikk faktisk ikke! Vi blir alle skylt hardt og skuta detter ned over på ene siden og alle detter ut rett i vannet. Vi blir skylt inn til en liten øy med et fjell, masse trær og litt sand. Vi visste dette ikke var Hawaii og vi tenkte bare på og komme oss vekk herfra. Men hvordan? Skuta var ødelagt og alt vi hadde igjen var hverandre. Det var mørkt på kvelden. Sånn snart midnatt mørkt. Det var bare et problem. Han som hadde låst seg inne. Gabriel het han. Var ikke til å se noe sted! De to andre vennene mine, Ronny og Caroline gikk for å lete med en gang! Var han ikke i lugaren da vi ble skylt i land? Sa Caroline til meg. Jo da, men det er jo ikke noe tegn til kroppen hans heller! Ingenting forsvinner vel sporløst? Vi begynte bare og glemme den dumme Ekspedisjonen og fokuserte på å finne. Der, jeg ser så en skygge i skogen. Også forsvant den bare. Jeg gikk til de andre. Har dere sett noen skygger som ligner på mennesker? Ja, sa Ronny. Det er sikkert ikke farlig. Sa Caroline. Nei for den bare forsvinner hele tida uansett. Lo Ronny til meg som om det var morsomt. Syntes det var mer som om den prøvde å vise vei til noe. Sa jeg til dem og gikk vekk for å lete etter Gabriel alene. Jeg var jo så klart redd. Men før jeg gikk, sa jeg de skulle bygge en flåte mens jeg leter etter han. Jeg gikk inne i skogen, den samme retningen skyggen løp da jeg så den.

Det var tett med trær. Jeg hører stadig en stemme, forhåpentligvis bare i hodet mitt. Jeg løper inn i et lite hus der det står en mann, Og der er også Gabriel! Han hadde macheter og kniver der, de hang bortover på veggen hans. Det ligger en liten lommekniv på bakken. Det var for Gabriel. Jeg går inn i huset. Han står med ryggen til og driver med noe i hylla hans. Gabriel var bundet fast og hadde papirlapp på munnen så han ikke kunne si noe. Jeg snek meg inn setter kniven i beinet hans så han ikke dør. Slipper fri Gabriel og vi løper. Men morderen tålte mer en jeg trodde og han kom løpende etter oss!

Caroline og Ronny fikk flåten ut på vannet og vi hoppet på og vi kom oss vekk fra øya. Mannen stoppet og bare så på oss. Det ble visst dessverre ingen ekspedisjon, men likevel blir det nok noe jeg aldri glemmer.